

PÅ HJEMVEG

Nr 29 – oktober 2015

10. årgang

*Når hausten er komen i livet,
Og skuggane fell på min veg,
Då kviskrar det djupt i mitt hjarta:
«Eg kan ikkje unnvera deg.»*

*Og når eg ein dag står ved Jordan,
Ved enden av livet sin veg.
Då kviskrar det djupt i mitt hjarta:
«Eg kan ikkje unnvera deg.»*

-Trygve Bjerkrheim-

Innhold

Når Jesus får styre av <i>Thomas Klavenæs</i>	3
Slik opna lensmannen brua av <i>Trygve Bjerkheim</i>	4
Syndenes forlatelse av <i>Petter Dass</i>	4
Petter Dass (1647–1707) av <i>Vegard Skipnes</i>	7
Guds nåde av <i>Kjell Dahlene</i>	9
Vitnesbyrd av <i>Lisbeth Peña Hinojosa</i>	13
Glimt fra Peru av <i>Per Olav Mangelrød</i>	14
Carolina Wilhemina av <i>Jan Oskar Butterud</i>	16
Pilegrimstonen av <i>Hans Erik Nissen</i>	18

Evangelisk Luthersk Misjonslag

Misjonsorganisasjon grunnlagt høsten 2004 som er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken. Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.

Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristusvitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon. Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestet, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forskynnelse av Ordet om korset.

Bladet sendes gratis til alle som sender oss navn og adresse

Formann:

Svein Mangelrød, Farrisvn 1367, 3282 Kvelde
Tlf: 33112047/ 47022594, formann@misjonslaget.no

Kasserer:

Bjørge Løvås, Vragesv. 85, 4625 Flekkerøy
Tlf: 38100526/ 90973599, kasserer@misjonslaget.no

ELMs hovedkonto: 1638.21.01514

Gaver øremerket Peru: 3000.13.23454

Gaver øremerket Barnehjemmet Celsos minne:
1503.11.21849

Misjonssekretær

Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy
Tlf: 3810061/ 41304882, misjsekr@misjonslaget.no

På Hjemveg

Ansvarlig for bladet:

Redaksjonsnemda ved redaktør Jon Espeland
paahjemveg@misjonslaget.no

Når Jesus får styre

av *Thomas Klavenæs*

Når Jesus får styre min tanke, Og av Herren jeg trygt ledes inn,
Inn i Bibelens mektige budskap Om Lammet, om frelseren min.
Da blir alt her på jorden så lite, Da er hjertet for Herren rett stemt.
Da er veien til himmelen åpen, Da er sorgen og synden langt vekk.

Kor:

Se da opp i mot himmelens rike, min venn,
Opp til himmelen, til Jesus din bror.
Les om Herren i Ordet, om glede og fred.
Der hos Jesus, der frelseren bor.
I Guds herlighet, nåde så stor.

Her i verden blir smerten for stor,
Når en helt rett blir kjent med Guds ord.
Når synden og uretten preger, Og plager hjerte og sinn.
Når en merker at jordlivets gleder, Ønsker plass og i hjertet vil inn,
Og en kjenner at det som meg passer, Er å synde mot frelseren min.

Du kan ei bli rolig her nede, Du blir aldri tilfreds med å bli.
Når om Jesus i ordet du leser, Når han lykke av Ordet får gi.
Nei, da lenges du etter å bæres Og å høre om nåde for synd,
Bli fortalt at det finnes en redning. Til å løftes i himmelen inn.

Snart er tida på jorda forbi. Snart i himmelen du står frelst og fri.
Snart du hellig med Jesus får være, Der hjemme i hans paradys.
Det blir fullkommen lykke å stemme Med i sangen om Lammet og Gud.
Ja, det synges så fagert der hjemme, Av dem som med Jesus ble brud.

Slik opna lensmannen brua

av *Trygve Bjerkrheim*

Det blir stundom halde vakre og velformatalar når ei bru vert opna. Men den aller vakraste og verdfullaste eg har høyr, vart halden av ein lensmann i Meldalen i Trøndelag. Anders Grut heitte han.

Då han innvigde ei bru, som enno står, sa han, truleg på slutten av talen: «Så veit eg ei anna bru. Det er den som Jesus bygde: Jesus Kristus og hans forsoningsverk. På den brua vil eg gå. Og er det nokon andre som vil gå på den brua, kan de melda dykk.»

Då kom ein i flokken fram og sa: «Eg vil vera med på den brua!»

Det er den vakraste bru-innviing eg har høyr om. Og truleg er det den einaste gongen ei bru er blitt opna med ein slik fin tale, og med så fin oppfølging.

Det var ei vakker og spontan følge av den korte lensmannstalen: Ein i flokken kom fram og sa: « Eg vil vera med på den brua!» Han trega nok ikkje på det. Og vonleg er det andre som steig inn på brua sidan. Enno er det ein og annan der oppe som minnest denne bru-opninga.

Den Tiende Sang

Syndenes forlatelse

av *Petter Dass*

Mel: Dagen viker og går bort

Herre! Jeg bekjenner meg
At jeg syndet har mot deg
Jeg som andre av kjøtt og blod
finnes oftere ond enn god

Ville jeg meg sie fri
Var det rent hykleri
Nei, jeg legger hånd på mund
Og anmoder om miskund

Klærne, Jeg på meg har
Kan jeg meg avføre snar
Men min synd ei føres av
Før jeg legges i min grav

Nu vel, mangel er hos meg
Men tilgivelse, Gud, hos deg
Thi jeg tror, at Gud er god,
God av ganske hjerte-rod

Hos ham er forlatelse
han legg gunst og nåde til
Og det rykte har han hatt
Fra den tid at folk ble skapt

Der er mangen Trygler til
Jeg, O Gud! Og trygle vil
Om en nådes smules brød
I min sjeles hungers nød

Er min synd så svar* som sand
Jeg tror dog min frelsermann
Har den Skyld klareret alt
Og den fulle sum betalt
** tallrik*

Var for Falt* ei nåde satt
Måtte jeg fortvile platt
Bar, O Jesus, ei dine sår
Ble jeg ett fortapet får
** ved en glipp*

Er den synd, som i meg bor
Såsom hele klipper stor
Større dog min Jesus er
I sin død og lidelser

Er du Gud nå på meg vred
Jeg din Sønn har i mitt sted
Han alt gjelden tok på seg
Thi skal han fornøye deg

Står jeg dypt i din restant*
Gjort har han en full Sitant**
Skrevet med hans eget blod
Den tid han korsfestet stod
** gjeld*
*** kalt for retten*

Det var ei med sølv eller gull
Hvorav Kristus Pung var full
Men med det som dyrest står
Lammets hjerte-blod og sår

Kjære sjel! Hvi sørger du?
Hvi bekymrer du deg nu?
Du med Gud i vennskap står
Aldri bedre kår du får

Når du har ham til venn
Da han hverken himmelen
Eller jorden skaffe deg
Større skatt evinnelig

Gud skje lov! Min sak er klar
Gud skje lov! Jeg fred alt har
Fred med Gud, som før var vred,
Fred med min samvittighet

Tross deg djevel med din Svig
Hva vilt du beskylte mig?
Hva har du å dadle* på?
Jeg med Gud deg skal bestå
** utsette*

Teller du hva jeg har gjort?
Sier du det tall er stort?
Tell meg først de dråper grant
Som av Jesu side rant

Fly meg først den tellestokk
Siden må du lenge nok
Regne, mens du regne kan
De er dog en løgnens ånd

Sant er det, en stående mann
Undertiden falle kan
Ennå er ei funnet den
Som er uten feil og mén

David var Guds hjertemann
Er dog tegnet på den rand*
Hvorpå andre synder står
Hvor hellig han enn var
** klippe*

Alle helgen om Pardon*
Beder Gud for sin person
Går det så det grønne tre
Hva nå da meg usle kje?
** forlatelse*

Derfor jeg straks svarer så:
Holdt man still, her står ei på
Dersom Gud er alles Gud
Hvi skal jeg da lukkes ud ?

Har han forbarmet seg
Over andre faderlig
Skulle jeg alene da
Nådedøren støtes fra?

Er der ingen, som har slett
Uten jeg forspilt min rett?
Blir jeg alene den
Gud vil holde for U-venn?

Hva er Guds barmhjertighet?
Hvortil tjener Jesus fred?
Hva kan korset død formå*
Hvis jeg ei skulle nåde få?
** makte*

Skulle jeg forskyves platt*
Hvor var da Guds løfters skatt?
Og de Guds forgjettelse**
Som tilgis en og hver
** uten nåde*
*** løfter*

Nei! Jeg både tror og vet
Før skal fjellet falle ned
Før skal smeltes havets grunn
Før Gud glemmer sin miskunn

Er jeg mer enn andre grov?
Mere har jeg da behov
Av min Gud besynderlig*
Fremfor andre hjelper mig
** spesielt*

Har jeg gjort den største brøst*
Venter jeg den største trøst
Og hvor mest forlatels skjer
Skal og elske mer og mer
** brist/ feil*

Bort all vantro, bort og bort,
Bort fortvilelse, pakk deg fort
Bort all Satans fristelser;
Jesus min forløser er!

*Utdrag fra Katekismussange av Petter Dass. Utgitt
1715. Lett språklig oppdatert ved Vegard Skipnes,
2015.*

Petter Dass (1647–1707)

av Vegard Skipnes

Født på Herøy i Helgeland. Hans far, Peitter Pittersen eller Peter Don Dass, var fra Dundee i Skottland. Han flyktet til Norge pga borgerkrigen. Moren, Maren Falch, var datter av Anne Joensdatter fra Tjøtta og fogden Peder Jacobsen Falch. Falch-familien hadde sine slektsrøtter i Nederland. Petters far døde da Petter var omkring 6 år og han ble sendt til sin mors søster i Nærøy, Namdalen. Tanten var gift med presten Nils Mikkelsøn Aretander. Siden ble han sendt til en annen tante. Hun var gift med sorenskriveren i Helgeland. 13 år gammel reiste han til «den lærde skole» (katedralskolen) i Bergen. Fem år var han der før han reiste videre til København 18/19 år gammel. Det var trange tider med mye sult for Petter. Etter utdannelsen (1668) fikk han en beskjeden stilling som huslærer hos presten Jakob Wirthmand i Vefsn. I 1672 ble han «personell-kapellan» hos kapellan Dinclow i Nesna. Etter en

geistlig regel giftet han seg da straks; bruden var Wirthmands stebarn Margrethe Andersdatter. De fikk 2 sønner.

I denne stillingen måtte han arbeide for inntekten: «Mitt embeds inkomster var aldri så gode at jeg kunde kjøpe en sko til min fod og hoser at skjule min' hæle». Slikt måtte i tilfelle skaffes ved almisse (gave).

I 1681 arvet Petter Dass prestens gode kall. Og i 1689, bare 42 år gammel ble han sogneprest i det rikeste sognet i Nord-Norge, Alstahaug. Alstahaug sin posisjon som viktig hovedsete i Norge har røtter tilbake til «Hårek fra Tjøtta» på begynnelsen av 1000-tallet. På denne gården levde Petter Dass i nær 20 år som kirkefyrste, storbonde og væreier.

Det er ikke tvil om at han som predikant, lærer og styrer var dyktig. Men det som gjør at han huskes i dag er hans dikning. Ingen siden Snorre har fått slik innpass hos det norske folk. Mest kjent er han i dag for «Nordlands Trompet» utgitt i 1739. Her forteller han fra sine reiser som prest. På den tiden var det en regel at syke og døende skulle få sakramentet der de var. Dette medførte derfor mye reising, både dag og natt, i storm og i stille.

Man sier at Petter Dass alltid «var seg selv». Dette i motsetning til hva som

>>

var vanlig i Barokken. Spesielt Thomas Kingo blir trukket frem som en motpol i den sammenheng. Petter kjente godt til det daglige livet blant bønder og fiskere, og beskrev dette livlig og sannferdig. Petter kunne se andres feil, urenslighet, kraglesyke, fylleri etc., men han var en prøvet mann selv og kunne dermed med inderlig medlidenhet og kjærlighet peke på Jesus som redningsmannen.

Etter hvert kom han til å slite med sykdom (nyrestein) og søkte om at sønnen Anders måtte få etterfølge ham i stillingen. 17. august 1707 døde Petter Dass. Gravstedet hans er ikke kjent i dag, men sannsynligvis ble han gravlagt i Alstahaug kirke.

«Den nordmann som kraftigst og vakrest har gitt ord for rett-troens åndsliv er Petter Dass. Når man gjennomgår hans livs historie kan man ikke la være å tenke på hvor han må ha lignet Kingo i evner og anlegg, og hvorledes de forskjellige forhold har utviklet dem til forskjellige personligheter. Vi nordmenn må være taknemlige for at Petter Dass blev som han blev, at han på sin nordlandske prestegård fikk skape så dypt kristelige og så ekte norske verker» (Ivar Welle, Kirkens historie, bind 2 1931, s32).

Katekismesangene

*Dernest er og mit Arbeydes henseende til at
tienne de Unge,
hvilke naar de have lært sin Catechismi Bog
læsendes,
ville siden vennet til at lære den samme
Sjungendes.
En god Vise qvædes aldrig for ofte.
En gudelig Bog blades aldrig formeget.*

Katekismesangene var i sin tid Petter Dass' mest populære diktning. Her gir han sin forklaring til det kristne trosgrunnlaget: De ti bud, trosartiklene, Fadervår, dåpen, nattverden og til slutt Huus-Tavlen, enkle leveregler for det daglige liv. Det er kjent mer enn 300 forskjellige folkemelodier til tekster fra Katekismesangene. Den mest kjente er utvilsomt Herre Gud, dit dyre Navn og Ære. Katekismesangene kom på trykk første gang i 1715 hos boktrykker Ove Lynow i København og er utgitt i mer enn 50 forskjellige utgaver. Boken var godkjent allerede i 1698, men Petter Dass fikk altså ikke oppleve å se den trykket før sin død i 1707. Faksimile av denne boken kan bestilles direkte hos Petter Dass-Museet.

Kilder: Ivar Welle, Kirkens historie, bind 2 1931 og nettsiden petterdass-museet.no.

Guds nåde

av Kjell Dahlene

For Guds nåde er blitt åpenbart for å gi frelse til alle mennesker. Tit.2,11.

Nåde - !

Ordet rommer en uendelig rikdom, og skjuler i seg en altomfattende makt. Det er Himmels svar på den fortapte verdens nød. De hjelpeløse synderes største behov og benådede menneskers største lykke.

Guds nåde er et Guds under. Den skaper troens undring i Guds folks hjerter. Der finner de en levende og forfriskende kilde til takk og tilbedelse. Her finner det syndige hjerte syndenes forlatelse. Det knuste hjerte sin trøst. Det urolige hjerte sin fred.

Guds nåde sprenger alle grenser. Den kan ikke rommes i våre ord, ikke forklares av dypsindige definisjoner. Den springer ut fra hans hjerte som kan mer enn alt.

Sangerens skildring av Guds kjærlighet, gjelder også til fulle Guds nåde.

Om alle hav med blekk ble fylte
Var himlens hvelv av pergament.
Og var en penn hvert strå på jorden
Hver mann med skrivekunsten kjent.
Å skildre rett Guds kjærlighet
Vil tømme alle hav.

Og himlens hvelv fra bryn til bryn
Ei plass til skriften gav.

Denne rike ufattelige nåde gjelder deg. Guds nåde overvelder den som tar de første trinn på troens vei. I alderdommens grå hår er den fortsatt en gåte, gjenstand for daglig takk og lovprisning. De blir ikke trette av å tale om nåden. I hjertene fødte den en levende trang: – Mer av Guds nåde.

Guds hensikt med våre liv er at vi skal lære hans nåde å kjenne, både når det gjelder innsikt og erfaring.

Skal en synder møte Gud og leve, så må han motta nåden. Frelsens vei er nådens vei.

FALSK NÅDEFORKYNNELSE

Gud har satset alt på nåden. Derfor er djevelen og mørkets makter interessert i å forvrengte og forfalske nåden. De prøver å legge et nytt innhold i Guds nåde. Et innhold som ikke uroer mennesket i deres syndige liv, - som gjør dem selvtilfredse og ubotferdige, så de slår seg til ro i synden.

Gud er nådig betyr for dem at Gud ikke bryr seg noe videre om deres synder. Han tar det ikke så alvorlig om de ikke lever helt rett. Når alt kommer alt er han jo nådig, snill og god. Vel har han kommet med mange trusler i sitt ord, men når det kommer til stykket har han ikke hjerte til å sette dem ut i livet. Når de så er både

> >

døpt og konfirmert og har skikket seg så noenlunde bra, har vel ikke Gud annet å gjøre enn å vise dem sin nåde?

Hele deres liv og holdning viser at de ikke ser alvorret i synden. Det er bare feiltrinn, – ufullkommenheter ved menneskene i denne verden. Nåden er noe de synes er rimelig å vente av en god Gud. I dette har de ro.

Den nåde de trøster seg med er en falsk nåde, og resulterer i en falsk trøst. Det er en innbilning de gjør seg i sitt hjerte, skjønt de ikke vil omvende seg.

Videre har vi en annen måte å tale om nåden på. Den blir behandlet like lettvint som et enkelt matematikkstykke. Synd og nåde går like fort opp som to og to er fire. En har ikke noe problem verken med synden eller nåden. Det hele er blitt hoderegning. Hjertet har ikke kontakt, og livet blir uten frukt.

Jeg vil ta med et utdrag av en preken av en tysk teolog:

"Billig nåde" er nåde som lære, som prinsipp, som system. Det er syndstilgivelse som alminnelig sannhet. Det er Guds kjærlighet som kristelig guds-ide. Den som sier ja til den, har alt tilgivelse for sine synder. Denne nådelæres kirke eier allerede nåden. I denne kirke finner verden billig dekning for sine synder som den ikke angreir, og som den ikke for alvor ønsker å bli fri fra. Billig nåde er derfor fornektelse av Guds levende ord, fornektelse av Guds ords menneskevorden.

Billig nåde betyr rettferdiggjørelse av synden, og ikke av synderen. Nåden gjør alt alene, og derfor kan alt bli ved det gamle.

Det vi gjør, betyr intet. Verden forblir verden, og vi forblir syndere. En kristen kan altså leve som verden. Han er på alle måter lik verden, og innlater seg ikke på å leve noe annet liv under nåden enn under synden.

Billig nåde, det er rettferdiggjørelse av synden, men ikke rettferdiggjørelse av en botferdig synder som omvender seg fra sine synder. Billig nåde er den nåde vi gir oss selv."

Falsk nådeforkynnelse har ikke med nådens pris. Jesu dyre blod måtte renne på Golgata kors. Våre synders gruelige straff rammet Guds Lam i vårt sted. "Det kostet Jesu dyre blod å frelse meg en dag. "

"For dere er dyrt kjøpt...." 1Kor 6:20.

GUDS NÅDE HAR EN KLAR ADRESSE

Guds nåde er beregnet på fortapte syndere. Den som ikke har kommet på synderplassen, finner nåden å være injurierende. Den sier noe om dem som de ikke vil vedkjenne seg. Et enkelt tankeeksperiment kan vise oss hva saken dreier seg om:

En dag kommer lensmannen på besøk. Under armen har han ei dokumentmappe. Med et nikk mot mappa, sier han:

- I dag kommer jeg med en gledelig melding til deg.
- Det var da hyggelig! Kanskje jeg har arvet?
- Nei, kjære venn, det er mye bedre enn det.
- Hva er det du sier? Mye bedre enn å arve mange penger? Nå begriper jeg ingenting. Hva kan nå det være?
- Jo, det skal jeg fortelle deg. I mappa mi her har jeg et dokument som forteller at du er blitt benådet.

– Hva for noe?
– Kongen har i statsråd gitt deg benådning.
– Hva er det du sier? *Jeg* blitt benådet? Nå har jeg aldri hørt på maken. Nei, jeg skal si deg at den benådningen vil jeg ikke ha. Jeg er aldri blitt dømt, og er ikke i behov av noen benådning. Det er ærekrenkende av deg å komme hit med et slikt dokument. Du har kommet til fullstendig feil adresse.

Vi forstår indignasjonen som mannen kjente. Slik opplever også det selvtilfredse verdensmenneske nådens budskap. Det skaper ingen glede, tvert imot føder det bitterhet, fordi noen tillater seg å stemple dem på denne måten. Aktverdige mennesker blir hengt ut som syndere. Ærverdige og rettskafne mennesker i sitt borgerlige yrke blir stemplet *skyldige for Gud*.

Så kommer protestene: Med et slikt budskap får dere henvende dere til virkelige syndere. Dem er det nok av. Mange trenger sikkert nåde, men ikke vi.

Reaksjonen ville bli en annen i cellen til den dødsdømte fangen. Lensmannens besøk ville blitt mottatt på en helt annen måte:

– Jeg har en gledelig melding til deg.
– Det er vel ikke...?
– Jo, det er det. Du har fått benådning.
– Er det virkelig sant? Å, la meg få se.
– Her er det.
– Ja, virkelig.... Takk, takk!

Kanskje springer han om halsen på lensmannen, eller han vøter benådningsdokumentet med takkens tårer.

Nåden er for syndere. For den som er på synderplassen er nåden umistelig. Det var syndere Jesus tok seg av. Noen gikk bedrøvet bort fra møtet med Jesus. De søkte ham ikke for sin synds skyld. De hadde ikke sett sin egen hjelpeløshet.

"De friske trenger ikke til lege, men de som har det ondt." Matt 9:12. Den som ikke søker Jesus som en synder, får ikke øynene åpnet for hva nåden er. Uten nådens salige opplevelse blir det aldri et sant kristenliv. I nådens rike gjør vi denne erfaring: "Hungrige mettet han med gode gaver, og rikmenn lot han gå bort med tomme hender." Luk 1:53.

En norsk forkynner ble for en del år siden stående i en vekkelse i Sverige. Mange søkte Gud. En kveld kommer det en eldre, meget velkledd herre fram under etter møtet. Hele hans person vitner om at han er av høyere byrd. Han hilser på predikanten, og sier:

– Du må be for meg.
– Ja, det vil jeg gjerne.

Etter at predikanten hadde bedt, vender han seg mot den eldre mannen og ber også ham be for sin sjels frelse. Og det gjør han:
– Kjære Jesus, nå ber jeg om at du må frelse en svensk adelsmann i kveld....

– Stopp, sier predikanten, det var en bønn som ikke ble registrert i himmelen.
– Hva er det du sier? Kan jeg ikke bli frelst?
– Jo, Gud skje lov. Men den Gud jeg tjener, frelser ikke svenske adelsmenn. Han frelser bare fortapte og hjelpeløse syndere.
– Du mener vel ikke å plassere meg i samme bås som drankere, forbrytere og andre utskudd?

> >

- Det er det ikke jeg som gjør, men Gud i himmelen sier: Alle har syndet og fattes Guds ære.

- Jeg skal si Dem en ting. De har fornærmet meg på det skrekkeligste. Så tok han hatten og stokken med sølvhåndtak og gikk med faste skritt mot døren. Den ble slått igjen med ettertrykk.

Den svenske adelsmannen ville ha med Gud å gjøre, men ikke med nåden. Frelse ville han ha, men han ville ikke ned på tiggerplassen. Han måtte gå tomhendt bort.

Den som er kommet inn i sannhetens lys med sitt liv, ser annerledes på tingene.

"Synder og tvil det er hele min ære." Hvor jeg enn vender meg, møter jeg min synd. Alle dører er stengt. Selvforsvaret har smuldret opp mellom fingrene. Avkledd og forkommen står en i lyset. Spørsmålet lever i hjertet: Er det håp for meg?

Svaret er: Guds nåde er åpenbart til frelse for deg. Nettopp slike som deg er den beregnet på. Den gir deg alt hva du som synder trenger.

Fra boka "Nådens makt".

Vitnesbyrd

av *Lisbeth Peña Hinojosa*

«Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.» Jes 41:10

Hvilke herlige ord å høre! Jeg har i mange år blitt minnet mye på disse ordene av min mor. Hun hjalp meg å følge Kristi vei, når jeg syntes det var vanskelig å være kristen som ungdom. Verdslige ungdom synes at det er kjedelig å gå på møter, og at det beste er å «more seg med venner»

og underholde seg med verdslige ting. Djevelen er overalt, og kjødet er skrøpelig. Det var mye som fristet meg, men heldigvis la min mor merke til hva jeg gikk gjennom. Hun ba da mye for meg, og ba meg også om å lese denne teksten som jeg her deler med dere.

Det gjorde et sterkt inntrykk på meg å føle at det var Gud som snakket direkte til meg og sa meg disse ordene. Jeg kunne kjenne at Gud er allmektig, og det var så stort! Jeg er overbevist om at jeg ikke vil få den gleden jeg fikk gjennom disse ordene, i verdslige gleder. Det kan jeg bare få del i gjennom Gud som er i Himmelen! Hvilken glede det er å vite at Gud vil vise meg miskunn. Jeg vil fortsette å følge Jesus, i Ham har jeg en venn som alltid vil hjelpe meg! Han elsker meg og han gav meg den største gaven som er frelsen. Jeg vil aldri forlate Ham! Jeg håper inderlig på at mange, og spesielt ungdommer, kan få motta Guds kjærlighet i Jesus Kristus, han som nå er min trofaste og sanne venn.

Glimt fra Peru

av Per Olav Mangelrød

Nå har vi kommet tilbake til Arequipa etter et "lite" Norgesopphold i sommer. Det var veldig godt å treffe igjen familie og venner etter to år borte. Vi fikk også flere turer i den norske naturen, både med fiskestang og blåbærpeller. Det er nok ikke fritt for at vi savner grønne skoger og hvite vidder, så det var en veldig god avkobling å rusle rundt i stille og fredelige omgivelser.

De to årene vi har vært i Arequipa har gått fort. Det virker ikke lenge siden vi landa på flyplassen her og alle arbeiderne i "Union Misionera" tok imot oss. Vi flyttet inn i et rom på det som da var barnehjem. Det var litt vanskelig i starten med oppussing og utvidelse av leiligheten, men litt etter litt fikk vi både kjøkken, soverom og stue. Så nå er vi veldig godt fornøyde med slik som vi har fått det.

Vi studerte spansk i ca et halvt år, og fikk det grunnleggende på plass. Men det tar tid å komme ordentlig inn i språket. Det ble en litt brå start i og med at sjefen for arbeidet her ute ble tatt i å ha gjort et kraftig under-slag like etter at vi var ferdige på språk-skolen. Vi måtte inn i, for oss, ukjente oppgaver i forbindelse med dette. Det var en trist sak å begynne arbeidet med, men det har etter dette vært veldig mye å glede seg over. Ungdomsarbeidet og forsamlingen i Horazio (der vi bor) har det vært veldig godt og spennende å følge og være nært med i. Sorger og gleder følger arbeidet, men vi føler oss mer og mer privilegert og heldige som får være med i det største vi kan være med i: Å bringe det glade bud-skap til de som enda ikke har hørt. Dette

er virkelig store ting! Tenk å få være med å "høste inn" sjeler for evigheten i himmel- en! Vi er heldige som direkte får være med i dette!

En veldig stor glede for oss er at vi nå ikke lenger er alene norske her for ELM. Håkon og Rode med lille Benjamin ble med oss ut etter ferien i Norge, og de vil være sammen med oss i arbeidet fremover om Gud vil. For oss er dette en stor oppmuntring! De er nå godt i gang med språkstudier. Deres ønske er å være med i barne- og ungdoms- arbeid, så får vi se etterhvert om det er andre oppgaver som legger seg til rette for dem.

Arbeidet ellers går sin gang. Vi er på utkikk etter ny tomt for radioantennen vår, fordi den vi nå har, står i et område med mye bebyggelse. Myndighetene har derfor pålagt oss å flytte den. Å flytte antennen vil føre til at vi får bedre signal på radioen og bedre rekkevidde, så det er en sak vi ber mye om at må gå i orden.

*Takk for forbønn for oss og arbeidet!
Hilser med sal 23,4: "Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt. For du er med meg, din kjepp og din stav de trøster meg."*

Carolina Wilhemina

– en ualminnelig prestedatter

av Jan Oskar Butterud

Det satt en ung jente på en benk opp i en diger ask. Benken var plassert på et gulv som var spikra på treets sprikende grener. Der satt hun omtrent som i et lysthus, med blader og grener omkring seg, mens småfuglene kvitret sine lavmælte toner. Papir og penn hadde hun med, for det var en skrivende ungdom.

En kunne bli romantisk på slike steder. Særlig når en var prestedatter i en tid som det ofte kom unge prestespirer til gårds. Og rett som det var oppsto det kjærlighet mellom en av døtrene i huset og den unge teolog. Den eldste dattera på gården ble gift på den måten. – Nå må det komme en til meg også, tenkte kanskje jenta i treet.

Men Carolina Wilhelmina tenkte ikke på det barske kjønn i det hele tatt. Hun var opptatt av Guds barns trygghet. Bevis på Guds omsorg fant prestedatteren i naturen. I den stille sommerkveld lyttet hun til fuglenes vakre sang, mens hun sugde inn duften av bladene som omkranset henne. Hun tenkte på skaperen: – Når Gud har gjort alt så skjønt for menneskene, er det fordi han har omsorg for oss. Nå har jeg visst en setning: «Tryggare kan ingen vara, enn de trognas lille skara ...» Ja! Det må jeg skrive ned!

– Jeg må finne på noe mer, så blir det et vers, tenkte hun, og så opp mot himmelen mens hun klødde seg i bakhodet. Nå begynner det å bli mørkt. Jeg kan alt se glimt av noen stjerner ... stjerner ja! Tryggere er ikke stjernene ... ”Stjärnen ej på himmelfeste...”. Det må jeg skrive, tenkte den unge poet. Mens hun bøyde seg over fanget sitt for å skrive, så hun en fugl gjemme seg under noen løvblader på bakken. Den vil skjule seg for katten, tenkte Carolina, og hun skriver: ”fåglen ej i kända nästat ... Det var første vers, tenkte jenta.

Hun så på det:

*Tryggare kan ingen vara
Än de trognas lilla skara,
Stjärnan ej på himlafastet
Ågeln ej i kända nästat*

– Dette har jeg opplevd, og det bokstavelig talt på kroppen. Skral helse har jeg alltid hatt, og lammelsessymptomer var jeg født med. Og i mitt tolvte år ble jeg kastet til sengs. Med smerte i kroppen og svie i øynene lå jeg i mørket. Ettersom jeg svant mer og mer bort, hørte jeg mamma og pappas sukk: – Nå er det slutt. Nå har hun stridd ut. Uhyggen lå over prestegården da. De gråt og de ba. Men de tenkte innerst inne at det beste var om jeg fikk slippe.

– Men det var en sykdom til Herrens ære, tenkte jenta i treet. For jeg kvikna såpass til at jeg kunne lese. Og en søndag ved kirke-tid lå jeg og leste dagens tekst, om Jairus' datter som Jesus helbredet fra døden. Jenta var like gammel som meg. Jeg husker jeg lot boken falle og begynte å tenke. Når Jesus kunne hjelpe henne, må han kunne hjelpe meg også. Han er like mektig i dag som den gang! Og jeg begynte å be. Så reiste jeg meg opp av sengen og gikk bort-over gulvet. Jeg husker jeg skalv av fryd.

Jeg ville møte mor og far i døren når de kommer hjem fra kirken! Jeg kastet meg i armene på far:

– Far, mor jeg er blitt helbredet av Jesus, akkurat som jenta i dagens tekst. Mor ble så mo i knærne at hun måtte sette seg ned på gulvet, og far sto der med blanke øyne og bevende hake. Jeg husker jeg gikk bort-over for å vise at jeg kunne gå. Far tenkte at dette ba han en stille bønn om da han forberedte seg, men han hadde ikke trodd det skulle skje.

– Derfor kan jeg sitte her i Guds frie natur. Og jeg er trygg for framtiden. Jeg er trygg for den ondes piler. Tryggere enn Moses var da han som baby ble sendt i en kurv nedover elven. Tryggere enn Noa i arken,

da syndfloden herjet.
Da har jeg vers to:

*Ej så trygg för ondskans pilar
Mose i sin kista vilar
Noa ej i arken, medan
Syndafloden härjar redan.*

– Jeg kan være trygg. Jeg tror jeg kaller diktet for «Trygghet».
Nei, nå er det så mørkt at jeg må inn i hus.

Litteratur:

*Oskar Løvgren. Lina Sandell. Ansgar.
Anne Maria Riiber. Lina Sandell.
Lutherstiftelsens forlag
Per Harling. Blott en dag. Verbum.*

Pilegrimstonen

av Hans Erik Nissen

Det er så svært å dø

Hadde Grundtvig rett når han mente det var like svært for ung og gammel? Selv hadde han det slik, og det er utvilsomt noen som ligner ham. Andre kan, etter hvert som de mettes av dage, lettere innstille seg på at døden venter forut.

Men døden er den siste fiende, og før den kommer skal et menneske avkledes. Det kan være en smertefull og langvarig prosess.

Etter døden venter så dommen. Den er ugjenkallelig, og det er to utganger på den. Tanken på Gud som dommer gjør et menneske taus. En vet at en kan ikke svare ett til tusen.

Er det blitt lettere å dø?

På en måte, ja. De mange landevinninger på det medisinske området kommer nåtidsmennesket til gode. For den ikke-kristne er det sikkert også blitt lettere å fastholde at det ikke er noe bak døden. Og hvis det er noe, så er det ikke noe en skal frykte. Det er jo så mange som sier og tror dette i dag. Men for mange kristne er det blitt sværere å dø. En har ikke forberedt seg, og det er så få som kan hjelpe en.

Når pilegrimstanken forlattes

Mange misjonsfolk har gått i Grundtvigs fotspor, om enn de ikke er så radikale som han var. Han sa pilegrimstanken farvel 20 år etter sin omvendelse.

Folks Grundtvig-begeistring kan henge sammen med en utvikling i felles retning, selv om man i utgangspunkt og synspunkter fremdeles ikke vil si seg enige.

Nyfrelste fryder seg over sanger som maler det himmelske mål for øye. Unge synger med hjerte og sinn:

*Snart er vi hjemme, og står for tronen,
Hva gjør det da om solen har oss brent?
Når hytten faller, så får vi kronen,
og hvert elende er så dermed endt.*

Men for mange forstummet denne sangen. Man ble opptatt av den nærværende verden. Det himmelske mål rettet en ikke sitt blikk mot. De mange nære mål fylte hjerte og sinn. Det ble dem man talte med Gud om, takket for og gledet seg over.

En ubuden gjest

En dag kommer døden.

Undertiden sender den bud på forhånd. Dens budbringere oppgir ikke dag eller time, men skjuler på den annen side heller ikke hvem de er. Da føres en kristen inn i et rom, der det er meget vanskelig å orientere seg. Umerkkelig var han begynt å ligne den rike bonde, i det å regne med flere år. Så er det svært å finne den gamle pilegrimstonen.

Hvem kan hjelpe ham? Kanskje er han omgitt av kristne venner og en kristen familie, som er like verdsliggjort som han selv er. De kan nok minne om det himmel-

ske mål, men deres ord klinger tamme. Det er ikke hjertets tro som taler. Det er som om ordene ikke kommer innenfra. De føler seg lammet og fattige, fordi tanken om et gjensyn har så lite makt i deres eget sinn.

Guds godhet

Gud slukker ikke den rykende tande.

Mange er de som kan bevitne: Herren hjalp forunderlig. Han skjenket oss evighetsperspektivet på ny. Herren løste båndene som bandt, og gav en forunderlig fred. En fikk lov til å oppleve at påskemorgens lys er evig. Saligheten ble noe en smakte.

En sier ikke så mye om det. Det gjelder jo ens rikeste opplevelser. De er hellige i den forstand at en deler dem med Gud. Ord formår ikke riktig å tolke deres sanne innhold. Men hjertet fylles av en tilbedende hengivenhet til Herren.

Alene med sitt evighetshåp

Hvordan er det for en etterlatt å leve i en forsamling der det synges så lite om det himmelske hjem? For den det gjelder, er jorden blitt fattigere, men himmelen rikere. Mon ikke et slikt menneske kan lengte etter pilegrimstenen i tale og sang? Er det riktig at denne lengselen sjelden oppfylles?

Mon ikke vi alle føler at mangelen på evighetsperspektiv har gjort oss fattige? Abraham bekjente at han var en fremmed og utlending på jorden. Det er en vidunderlig bekjennelse. For den er sann. Og den gjelder enhver kristen. Jesus har gjort han til en fremmed og til en utlending. Han har fått et nytt fedreland, og hver dag er som en dagsmarsj mot hans sanne hjem.

Et myndig folk

Merkelig er det, men pilegrimstenen gjør Guds folk myndig. Den gjør det lettere å bekjenne Jesu navn, og å utholde trengsler og lidelser for Jesu skyld.

Heb. 10,32-34: "Men tenk nå tilbake på den første tiden – den gang dere var blitt opplyst, og så utholdt stor kamp og lidelse. Dels ble dere selv gjort til et skuespill ved spott og trengsler, dels sto dere sammen med dem som fikk gjennomgå dette. For også fangene hadde dere medlidenhet med. Og dere fant dere med glede i at eiendelene deres ble røvet fra dere, for dere visste at dere hadde en bedre eiendom, som varer ved."

Da Søren Kierkegaard i en alder av 42 år ble innlagt på Frederiks Hospital, beroliget man ham med at han snart ville bli frisk igjen. Men selv sa han: «Nei, denne gang blir det halleluja!» Det er flere vitnesbyrd om at ansiktet hans gjennom de siste ukene var som en engels. Den strøm av lys som veller ut fra porten til livet hadde rammet ham.

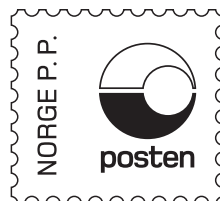
Utallige kristne har opplevd det samme.

La oss med ham synges pilegrimssangen:

*Det er en liten stund,
så har jeg vunnet,
så er den ganske strid med ett forsvunnet,
så kan jeg hvile meg i rosensale,
og uavlatelig,
hos Gud i himmerik,
med Jesus tale.*

Fra boka «Mellem liv og død».

B

*Ved korsets fot hos Jesus
Jeg vil så gjerne stå,
Der finner jeg den klippegrunn
Som jeg kan bygge på.*

*Der er et hjem i villsom egn,
En stille, sikker havn
På min vandring i et fremmed land
Gjennom farer, nød og savn.*

